

לפני מאות שנים נהגו אנשים לשאת עמם את כל כספם, שהיה במטבעות זהב. אולם זהב הוא מתכת כבדה, והיה קשה להם לשאת מטבעות זהב רבים ולהעבירם ממקום למקום. לאנשים עשירים, הזהב היה כבד מנשוא, וגם סכנה כבדה נשקפה להם ולרכושם בדרכים, כי שודדים היו אורבים להם בכל מקום.

כדי להימנע מנשיאת הזהב התחילו להשתמש בכסף מנייר.

שטר הכסף החל בצורת פתק. נפחים (שעבדו עם מתכות כמו זהב) היו מקבלים מטבעות זהב למשמרת, ותמורתם היו נותנים פתק - אישור שנרשם על נייר. בפתק רשמו את כמות הזהב שקיבלו למשמרת.

לימים נפתחו בנקים. הבנק היה מקום שאפשר לשמר בו את הזהב בביטחון. בנק שהפקידו בו זהב הנפיק (הוציא) פתק בנקאי שהיה למעשה התחייבות בכתב לשמירת הזהב. בכל פעם שבעלי הזהב רצו לקבל אותו מהבנק, הם נתנו לבנק את הפתק וקיבלו את הזהב חזרה. היו כמה בנקים ולכל בנק היה סוג פתק משלו.

כשהתחיל להיות ריבוי פתקים, הבינו שיש צורך באחידות – הפתקים צריכים להיראות דומה. לכן, החליט הבנק המרכזי במדינה לקבל עליו את מלאכת הנפקת הפתקים, כל הפתקים בכל הבנקים ייראו אותו דבר. ולפתק של הבנק המרכזי היה תוקף חוקי - זה היה כסף מנייר, ובכל מדינה השתמשו בכסף שהנפיק הבנק המרכזי.

